

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **V. H.**, proti žalovanému: **hlavní město Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě na ochranu před nezákonným pokynem správního orgánu doručené Městskému soudu v Praze dne 13.1.2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 13.1.2016 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným pokynem ze strany žalovaného, který spatřoval ve výzvě ze dne 5.11.2015, č.j. V40153/15, již byl s poukazem na § 19 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) vyzván k odstranění osobního automobilu Škoda 120 technicky nezpůsobilého k provozu z veřejné komunikace, nebo k jeho uvedení do náležitého stavu s tím, že pokud tak neučiní do dvou měsíců od převzetí výzvy, bude vozidlo odstraněno a ekologicky zlikvidováno vlastníkem komunikace na náklady žalobce.

V žalobě žalobce požadoval, aby byl předmětný pokyn soudem označen jako nezákonný a aby bylo žalovanému uloženo zdržet se likvidace daného vozidla. Dle mínění žalobce k odstranění vozidla dle ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích nepostačuje pouhá technická nezpůsobilost k provozu, nýbrž se buď musí jednat o kombinaci trvalé technické nezpůsobilosti k provozu s neoznačením vozidla státní poznávací značkou,

nebo musí být možno označit vozidlo za vrak. Tento termín není pro účely zákona o pozemních komunikacích definován, jazykově však nepochybně vyjadřuje vyšší míru technické nezpůsobilosti než termín předchozí. Žalovaný z pouhého vnějšího pohledu na zaparkované vozidlo nemohl mít možnost posoudit jeho technickou způsobilost. Vozidlo zvenčí nevykazovalo žádné známky trvalé nezpůsobilosti, za což lze stěží považovat pouhé ulomení zpětného zrcátka pouličním vandalem nebo poškození čalounění sedadel. Tím spíše nemohlo být vozidlo opodstatněně považováno za vrak. Žalovaný vycházel pouze z chybějící zámky o periodické technické kontrole ve Stanici technické kontroly (dále jen „STK“). To však nelze považovat za důkaz nevyhovujícího technického stavu, neboť vozidlo nemusí být k periodické technické kontrole přistaveno např. kvůli nedostatku času, finančních prostředků, či například kvůli neúčelnosti, pokud vlastník vozidla nemůže vzhledem kvůli svému zdravotnímu stavu momentálně řídit, byl mu uložen zákaz řízení, případně se zdržuje v cizině či je ve vězení.

Předmětné vozidlo bylo označeno státní poznávací značkou a bylo řádně pojištěno. Dle žalobce se jedná o jeho jediné motorové vozidlo žalobce, přičemž jeho tři zletilí synové ani jejich partnerky motorové vozidlo nevlastní. Rodina žalobce tak využívá veřejné komunikace k parkování v menším rozsahu, než je v Praze obvyklé.

Žalobce též namítl, že ustanovení citované žalovaným v pokynu (výzvě) se nezmiňuje o likvidaci vozidla, ale pouze o jeho odstranění z komunikace. I kdyby jiné ustanovení možnost likvidace (vozidla) dávalo, nemůže bez jeho citace být výzva žalovaného v tomto směru platná.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 6.10.2015 realizoval první krok postupu upraveného v § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kterým bylo umístění výzvy majiteli vraku k jeho odstranění z pozemní komunikace na vozidlo. Oznámení o vraku přijal žalovaný dne 25.9.2015. Vozidlo bylo vyhodnoceno jako vrak z důvodů uvedených v záznamu o vraku - na vozidle bylo přítomno vícero poškození včetně koroze a vozidlo nebylo opatřeno známkou o provedené technické kontrole. Žalovaný následně na základě žádosti o poskytnutí údajů z centrálního registru vozidel zjistil vlastníka vraku (vozidla), kterým je žalobce, a vyzval jej k jeho odstranění.

Žalovaný je toho názoru, že výzva umístěná přímo na vraku ani výzva zaslaná poštou dle § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nejsou nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Správa služeb hl. města Prahy je příspěvkovou organizací, není tedy správním orgánem a výzvu zasílá jako úkon vlastníka pozemní komunikace. Nejedná se (resp. do 31.12.2015 se nejednalo) o postup upravený předpisy správního práva. Pro úplnost žalovaný dodal, že s účinností od 1.1.2016 dle nového ustanovení § 19c zákona o pozemních komunikacích ukládá povinnost odstranit vrak příslušný správní úřad.

Žalovaný dále uvedl, že krátce před uplynutím lhůty 2 měsíců od doručení pokynu provedl technik Správy služeb hl. města Prahy kontrolu na místě umístění vraku, přičemž bylo zjištěno, že vrak se zde již nenachází. V mezidobí tedy došlo k jeho odstranění, nebyl tedy žalovaným otažen, není v dispozici žalovaného a nemohl být zlikvidován. Žaloba je tedy nedůvodná, protože vrak byl z pozemní komunikace odstraněn a nadto žalobci zaslaná výzva není nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že na žalobě nadále trvá. Předmětné vozidlo jím bylo z veřejné komunikace přemístěno na soukromou plochu na nátlak žalovaného. Kdyby tak neučinil, žalovaný by vozidlo ve smyslu pokynu zlikvidoval a žaloba by se právě tím stala bezpředmětnou. Na možnosti parkovat na veřejné komunikaci žalobce nadále trvá, neboť předmětné vozidlo nepovažuje za vrak.

K argumentaci žalovaného, že podle nyní platného znění zákona o pozemních komunikacích je k uložení povinnosti k odstranění vraku z veřejné komunikace od 1.1.2016 kompetentní orgán státní správy, žalobce uvedl, že již jen z tohoto důvodu nemůže být jemu adresovaný pokyn v současné době oprávněný a žalovaný by jej měl anulovat. V takovém případě by žalobce vzal žalobní návrh zpět. Žalobce nesouhlasí s tím, že pokyn nemůže být přezkoumáván správním soudem z toho důvodu, že nebyl vydán správním orgánem. Poukazuje na § 4 odst. 1 písm. a/ s.ř.s., v němž je pojem správní orgán pro účely tohoto zákona vymezen tak, že zahrnuje též orgány územních samosprávních celků, fyzické či právnické osoby či jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

V podání ze dne 20.4.2017 žalovaný omluvil svou neúčast u nařízeného ústního jednání ve věci samé a zopakoval své argumenty uplatněné ve vyjádření k žalobě. Nadto konstatoval, že po nabytí účinnosti novely zákona o pozemních komunikacích č. 268/2015 Sb., tedy ode dne 31.12.2015, jsou k ukládání povinnosti provozovateli vraku na návrh vlastníka pozemní komunikace vrak odstavený na dálnici, silnici, místní komunikaci nebo veřejně přístupné účelové komunikaci odstranit a odstavit mimo takovou pozemní komunikaci nově příslušné jednotlivé silniční správní úřady, v jejichž obvodu se vrak nachází. Silniční správní úřady ukládají tuto povinnost formou správního rozhodnutí, které následně může být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. V případě žalobce však dle uvedené úpravy ještě nebylo postupováno, neboť dosud nebyla v účinnosti a celý proces byl dle přechodných ustanovení zmíněné novely zákona dokončen dle úpravy v době jeho zahájení.

Při ústním jednání před soudem, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, žalobce k dotazu soudu uvedl, že trvá na žalobě v plném rozsahu. Projednáním věci před soudem se chce domoci toho, aby od někoho jasně slyšel, že když auto postaví zpátky na silnici, tak mu od žalovaného nic nehrozí. Zopakoval, že vozidlo bylo řádně pojištěno, mělo registrační značku, bylo normálně pojízdné a kromě zpětného zrcátka na něm nic nechybělo. Připustil, že technickou (prohlídku) vozidlo nemělo, nicméně technická je dle názoru žalobce k tomu, jestli s tím vozidlem může jezdit nebo ne.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 83 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Podle § 19 odst. 2 písm. g/ zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30.12.2015, dálnice, silnice a místní komunikace, jejich součástí a příslušenství je zakázáno znečišťovat nebo poškozovat. Na dálnicích, silnicích a místních komunikacích je dále zakázáno odstavovat silniční vozidlo, které je trvale technicky nezpůsobilé k provozu a není opatřeno státní poznávací značkou, nebo které je zjevně trvale technicky nezpůsobilé k provozu (dále jen "vrak").

Podle § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30.12.2015, vlastník vraku je povinen na výzvu vlastníka dálnice, silnice nebo místní komunikace odstranit vrak do dvou měsíců od doručení výzvy k odstranění. Neučiní-li tak, odstraní a zlikviduje vrak vlastník této pozemní komunikace na náklady vlastníka vraku.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, provozovatel vozidla nesmí přikázat ani dovolit, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, pokud nejde o přípojný podvozek (vozidlo) k záchrannému vozidlu Horské služby podle § 5 odst. 3.

Podle § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“) na pozemních komunikacích lze provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona.

Podle § 37 písm. c/ zákona č. 56/2001 Sb., silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

Podle § 39 zákona č. 56/2001 Sb., provozovatel silničního vozidla je na svůj náklad povinen přistavit silniční vozidlo k pravidelné technické prohlídce a silniční motorové vozidlo i k pravidelnému měření emisí ve lhůtách stanovených tímto zákonem.

Podle § 40 odst. 1 písm. a/ zákona č. 56/2001 Sb., provozovatel silničního vozidla přistaví k technické prohlídce osobní automobil, nákladní automobil, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, motocykl, přípojné vozidlo, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, kromě nebrzděného přívěsu, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg, nejpozději ve lhůtě čtyř let po prvním zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel (dále jen "zaregistrování silničního vozidla") a potom pravidelně nejpozději ve lhůtách dvou let.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., silniční vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud technickou prohlídkou silničního vozidla, jeho ústrojí a částí nebyly zjištěny žádné závady nebo jen lehké závady.

Podle § 50 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepkou o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla.

Soud o věci uvažil takto:

Předtím, než přistoupil k věcnému posouzení žaloby, se soud zabýval otázkou, zda pokyn v podobě výzvy ze dne 5.11.2015, č.j. V40153/15, proti němuž žalobce brojí podanou žalobou, je vůbec *zásahem* ve smyslu § 82 s.ř.s. Ačkoliv to žalovaný popírá, soud dospěl k závěru, že na uvedenou otázku je nutno odpovědět kladně.

V rozsudku ze dne 19.5.2016, č.j. 6 As 69/2016 – 39 Nejvyšší správní soud posuzoval charakter výzvy k odstranění reklamních zařízení nacházejících se v ochranném pásmu dálnice. Jednalo se o výzvu vydanou ministerstvem dopravy jakožto silničním správním úřadem pro dálnice podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, kterou byl stěžovatel (vlastník čtyř reklamních panelů) vyzván k odstranění těchto reklamních zařízení, a to do 5 pracovních dnů od doručení této výzvy s tím, že v případě neodstranění zařízení správní orgán přikročí k zakrytí reklamních zařízení a k jejich odstranění. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku mj. konstatoval, že *„formální znaky jsou prvotním kritériem pro posouzení rozdílu mezi rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. a faktickým úkonem podle ust. § 82 s.ř.s. Teprve následně lze s náležitým odůvodněním užít materiálního hlediska k překvalifikování úkonu, jenž se formálně jeví jinak. Odrasový můstek pro posouzení povahy určitého aktu státní správy jako rozhodnutí, či naopak faktického úkonu představuje tedy vždy jeho forma (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. října 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 1764/2009 Sb. NSS). V daném případě převažují formální znaky, jež svědčí pro to, že vydaný akt má charakter faktického pokynu. Výzva měla sice písemnou formu a byla doručována stěžovateli, avšak nebyla označena jako správní rozhodnutí a nevykazovala ani jeho náležitosti podle § 67 správního řádu. Ve věci byl sice veden správní spis, avšak dělo se tak spíše z praktických důvodů organizace práce žalovaného, jelikož neproběhlo žádné správní řízení.“* V témže rozhodnutí soud dále dovodil, že *„výzvu k odstranění reklamního zařízení je tudíž nutno chápat jako pokyn podle části čtvrté správního řádu. V zájmu předvídatelnosti práva a právní jistoty je žádoucí, aby tomu odpovídala i forma právní ochrany. Proto je namístě uvedenou výzvu považovat za pokyn ve smyslu § 82 správního řádu soudního. Ostatně svou povahou se výzva blíží jiným písemným aktům, které judikatura Nejvyššího správního soudu taktéž chápe jako faktický zásah, pokyn či donucení správního orgánu, ačkoliv z materiálního hlediska jde o rozhodnutí zakládající práva a povinnosti, u nichž pouze zákonodárce z pragmatických důvodů upustil od jakéhokoliv formalizovaného procesu.“* Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že *„žaloba zásadně musí být přípustná již proti výzvě k odstranění reklamního zařízení a nikoliv až proti jeho zakrytí a odstranění spojenému s likvidací. Kdyby měl adresát výzvy vyčkat s žalobou až na faktickou realizaci toho, čím mu ve výzvě silniční správní úřad ‘hrozí’, byl by vlastně nucen se rozhodovat se mezi vynakládáním prostředků na odstranění reklamního zařízení, k němuž podle svého přesvědčení není povinen, a mezi neuposlechnutím výzvy, přičemž za provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu bez*

potřebného povolení mu hrozí pokuta až do výše 300.000,- Kč [srov. § 42 odst. 1 písm. e) a odst. 6 zákona o pozemních komunikacích]. Takováto volba je pouze volbou menšího ze dvou zel. Podobná situace je jistě nežádoucí, neboť může představovat omezení přístupu k soudní ochraně, nebo naopak nepřímou nabádat adresáta k nerespektování veřejné moci. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „ochrana proti výzvě prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu, jak ji Nejvyšší správní soud výše dovodil, je přílehlavá i z hlediska efektivity soudní ochrany. Tento typ žalob je totiž ze zákona určen k přednostnímu projednání (§ 56 odst. 3 s.ř.s.) a soud tak má u zásahové žaloby směřující proti výzvě možnost se do věci vložit dříve, než dojde k nevratnému zásahu do práv adresáta výzvy odstraněním a likvidací sporného reklamního zařízení.“

Shora citované závěry je možno aplikovat také na nyní projednávanou věc, kdy žalovaný předmětným pokynem k odstranění vozidla (vraku) nepochybně zasáhl do práv žalobce, přestože tak učinil neformální výzvou, kterou tento pokyn byl. Shodně jako tomu bylo v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem, ani v dané věci nebylo se žalobcem vedeno správní řízení a předmětný pokyn nevykazoval formální znaky správního rozhodnutí. Žalobce tedy nepochybil, jestliže předmětný pokyn (výzvu) považoval za zásah, proti němuž je možné brojit žalobou podle § 82 a násl. s.ř.s.

Skutečnost, že žalovaný je územním samosprávným celkem a nikoliv správním orgánem stricto sensu, není z hlediska přípustnosti žaloby podstatná. Žalobce v tomto směru v replice přílehlavě poukázal na ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., podle kterého se pro účely tohoto zákona legislativní zkratkou „správní orgán“ rozumí nejen orgány moci výkonné, ale též orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, *pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Autoritativní uložení povinnosti vlastníku vraku odstranit vrak odstavený na dálnici, silnici či místní komunikaci pod pohrůžkou jeho případného odstranění a likvidace na náklady vlastníka vraku, které mohl podle § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích do 30.12.2015 formou výzvy učinit žalovaný jakožto vlastník příslušné pozemní komunikace, je zcela nepochybně rozhodováním o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a žalovaného lze proto považovat za správní orgán ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Podmínky, za kterých lze vyhovět zásahové žalobě, vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.3.2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005 takto: žalobce musí být přímo (prvá podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (čtvrtá podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (šestá podmínka). V rozsudku ze dne 7.1.2016, č.j. 7 As 201/2015 – 25 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „i po novelizaci s.ř.s. zákonem č. 303/2011 Sb., s účinností od 1.1.2012, musí být u trvajícího zásahu splněno všech šest podmínek. Pouze domáhá-li se žalobce určovacího výroku, nemusí být šestá podmínka splněna.“

Žalobce i při ústním jednání před soudem setrval na žalobě v plném rozsahu, přestože sám v replice potvrdil pravdivost tvrzení žalovaného, že vyhověl předmětnému pokynu (výzvě) a vozidlo z veřejné komunikace odstranil. Jak uvedl, „na nátlak žalovaného“ automobil přemístil na soukromou plochu. Za této situace se stal nedůvodným žalobcův požadavek, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost zdržet se likvidace osobního

automobilu Škoda 120. V pokynu (výzvě) k odstranění vozidla byl žalobce vyrozuměn o tom, že vozidlo bude na jeho náklady odstraněno (z veřejné komunikace) a zlikvidováno, *pokud ho do dvou měsíců neodstraní z veřejné komunikace* nebo neuvede do náležitého stavu. Protože žalobce předmětnému pokynu (výzvě) vyhověl a vozidlo z veřejné komunikace odstranil, žalovaný již nemůže přistoupit k realizaci „sankčního“ opatření v podobě odstranění vozidla z veřejné komunikace a jeho likvidace na náklady žalobce, jímž žalobci hrozil pro případ neuposlechnutí pokynu. Odpadla tak šestá podmínka pro vyhovění zásahové žalobě spočívající v tom, že „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu. Poté, co žalobce sám vozidlo z veřejné komunikace odstranil, již netrvaly důsledky zásahu (žalovaný nemůže přistoupit k odstranění a likvidaci žalobcova vozidla), ani nehrozí opakování zásahu (žalovaný za tohoto stavu věci nemá důvod opětovně vydávat pokyn s výzvou k odstranění vozidla z veřejné komunikace).

Žaloba však není důvodná ani v té části, v níž se žalobce domáhá vydání deklaratorního výroku, jímž by byla určena nezákonnost pokynu (výzvy) ze dne 5.11.2015, č.j. V40153/15. Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalovaný při vydání tohoto pokynu postupoval zcela v souladu se zákonem.

Žalobci nelze přisvědčit v tom, že zákon o pozemních komunikacích nedefinuje pojem „vrak“. Tento pojem je vymezen v § 19 odst. 2 písm. g/ zákona o pozemních komunikacích, podle něhož se pojmem vrak pro účely tohoto zákona rozumí silniční vozidlo, které je trvale technicky nezpůsobilé k provozu a není opatřeno státní poznávací značkou, nebo které je zjevně trvale technicky nezpůsobilé k provozu. V projednávané věci žalovaný považoval žalobcův automobil za vrak (a označil ho tak i ve vydaném pokynu), protože shledal, že toto silniční vozidlo je *zjevně trvale technicky nezpůsobilé k provozu*. S touto kvalifikací žalobcova vozidla se soud plně ztotožňuje.

Není pravdou, že jedinými nedostatky žalobcova vozidla bylo chybějící zpětné zrcátko a poškozené čalounění, jak tvrdí žalobce. Ze záznamu o vraku, který je součástí správního spisu, vyplývá, že předmětné vozidlo vykazovalo též viditelné známky koroze a především postrádalo doklad o technické prohlídce a měření emisí. Na základě všech těchto vad v jejich souhrnu žalovaný právem označil předmětné vozidlo za vrak, tj. za vozidlo, které je zjevně trvale technicky nezpůsobilé k provozu.

Zjevná nezpůsobilost takového vozidla k silničnímu provozu plyne především z ustanovení § 37 písm. c/ ve spojení s § 50 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. Z těchto ustanovení je nutno dovodit, že silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem, jímž je absolvování technické prohlídky s kladným výsledkem. Žalobce sám připouští, že známka dokládající absolvování technické prohlídky na jeho vozidle není. Absence této známky spolu s dalšími výše uvedenými vadami vozidla, které jsou při vizuální kontrole vozidla snadno zjistitelné (zjevné), dokládají jeho trvalou technickou nezpůsobilost k provozu.

Vzhledem k tomu, že žalovaný na základě vyhodnocení technického stavu žalobcova vozidla toto vozidlo právem vyhodnotil jako vrak ve smyslu definice tohoto pojmu uvedené v § 19 odst. 2 písm. g/ zákona o pozemních komunikacích, byl podle § 19 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích (ve znění účinném k datu vydání pokynu) oprávněn vyzvat žalobce jakožto jeho vlastníka a provozovatele k tomu, aby toto vozidlo sám z veřejné komunikace odstranil. Z jeho strany se tudíž nejednalo o *nezákonný zásah*, nýbrž o postup

v souladu s relevantní právní úpravou. V projednávané věci tak nebyla naplněna ani třetí podmínka vyžadovaná Nejvyšším správním soudem k závěru o důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu.

Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že neopodstatněné je též tvrzení žalobce, že záznam o provedené technické kontrole vozidla nelze považovat za důkaz nevyhovujícího technického stavu vozidla, neboť vozidlo nemusí být k periodické technické kontrole přistaveno např. jen kvůli nedostatku času, finančních prostředků, neúčelnosti, či z důvodu, že vlastník vozidla nemůže vzhledem kvůli svému zdravotnímu stavu momentálně řídit, byl mu uložen zákaz řízení nebo se zdržuje v cizině či je ve výkonu trestu odnětí svobody. Ze shora uvedených ustanovení § 37 písm. c/ a § 50 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., jednoznačně vyplývá, že neabsolvování pravidelné technické prohlídky, *at' již z jakýchkoliv důvodů*, má bez dalšího za následek technickou nezpůsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích. Termíny, resp. intervaly pro přistavení vozidla k pravidelné technické prohlídce v žádném případě nezáleží na úvaze jeho provozovatele, jak se mylně domnívá žalobce, ale jsou pevně stanoveny v § 40 odst. 1 písm. a/ zákona č. 56/2001 Sb.

Argumentace žalobce, že ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích zmíněné žalovaným v pokynu (výzvě) se nezmiňuje o likvidaci vozidla, ale pouze o jeho odstranění z pozemní komunikace, svědčí o tom, že se žalobce se zněním příslušného ustanovení neseznámil. Pokud by tak učinil, snadno by z jeho třetího odstavce zjistil, že zákon vlastníku pozemní komunikace skutečně přiznává právo odstranit a *zlikvidovat* vrak na náklady vlastníka vraku, pokud tak přes výzvu v dvouměsíční lhůtě neučiní sám vlastník vraku.

Žalobcovo tvrzení, že jeho rodina v porovnání s jinými využívá veřejné komunikace k parkování v menší míře, než je v Praze obvyklé, je pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného zásahu irelevantní, neboť nemůže nic změnit na tom, že pokyn v podobě výzvy ze dne 5.11.2015, č.j. V40153/15 byl žalovaným vydán zcela v souladu se zákonem. Totéž platí i pro tvrzení žalobce, že předmětné vozidlo bylo označeno státní poznávací značkou (dnes registrační značkou) a bylo řádně pojištěno. Absenci registrační značky či pojištění žalovaný předmětnému vozidlu vytýkal; k závěru, že se jedná o vrak, dospěl na základě jiných zjištění (viz výše).

Skutečnost, že v době následující po vydání žalobou napadeného pokynu (výzvy) došlo ke změně relevantního ustanovení § 19 zákona o pozemních komunikacích, a to v důsledku jeho novelizace provedené s účinností od 31.12.2015 zákonem č. 268/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, nemění nic na tom, že pokyn (výzvu) ze dne 5.11.2015, č.j. V40153/15 žalovaný vydal v souladu s právní úpravou účinnou v době jeho vydání, podle níž byl povinen postupovat. Následná změna relevantního ustanovení, resp. nová právní úprava obsažená v § 19c zákona o pozemních komunikacích, nemůže mít na posouzení zákonnosti pokynu vydaného žalovaným vliv, a to i s ohledem na přechodné ustanovení obsažené v článku II bodu 3 zákona č. 268/2015 Sb., podle kterého se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle zákona č. 13/1997 Sb., *ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Toto přechodné ustanovení je dle náhledu soudu nutno aplikovat též na „řízení“ spočívající ve vydání pokynu (výzvy) vlastníku vraku k jeho odstranění z veřejné komunikace a likvidaci vozidla v případě neuposlechnutí tohoto pokynu.

Ze všech výše popsaných důvodů soud žalobu podle § 87 odst. 3 jako nedůvodnou zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. dubna 2017

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová